

прави надъ мене и да ме загледа: какъ съмъ разпилѣла косата си и какъ съмъ разголила грѣдь. Нѣма да ме е срамъ отъ него. Ще го пригърна за шията, ще впия въ устата му моитѣ опрѣхнали устни и ще помисля, че е дошелъ Нено. И ще пламна. И ще заплача.

Утре, цѣлъ день като жѣна да лепне сладкъ медъ по устнитѣ ми и когато надигна стомната да се разлѣй меда по всичкитѣ ми жили.

Да е месецъ моя Нено. Черъ да грѣе на прозореца ми — всѣка нощъ да го виждамъ. Да го чакамъ да се покаже между клонитѣ. Ще му река да не шумоли. Полекичка да стѣпва, че ще разбуди Меча. Мечо се хвърля като вълкъ нощемъ върху хората. Да прескочи плета и хопъ презъ отворенето прозорче. Охъ, каква съмъ луда!..

Повелъ всичкитѣ звезди, като драгомагиниъ жѣтваркитѣ, плува бистрия месецъ надъ черкювскитѣ хѣлмове. Цѣла нощъ ще пристѣпва полекичка надъ тѣмнитѣ ниви и току вижъ, когато се загледа презъ прозорчето ми, нѣкоя прѣпнала надолу. Кой знае кѣде ще падне. И тя е като мене, жена. И тя търси нѣкого. Гори.

А той, ако не ще да се потулатъ въ мекитѣ нивя неговитѣ момичета, да не зяпа презъ чуждитѣ прозорци.

Ще кажа на Нена.